

H HARLEQUIN®

*Keeristorm miljardäri
maailmas*

Cara Colter

Romantika

Originaali tiitel:
Cara Colter
Swept into the Tycoon's World
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Aive Lauriste
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

© 2018 by Cara Colter
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus
ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale
Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja
teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D03360019
ISBN 978-9949-82-372-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Kallis lugeja!

See on olnud muutuste aasta. Mu tütar kolis meie kodulinnast minema. Kuna ta on armunud, elab ta nüüd kõige kaunimas paigas üldse. Kuidas saab see olla midagi muud kui hea?

Teiseks, kuigi olen tavaliselt äärmiselt introvertne, muutusin üsna häälekaks ägedaid vaidlusi põhjustaval poliitilisel teemal. Olen kaotanud natuke privaatsusest, kuid leidnud hääle ja õiguse oma arvamusele, isegi kui see on ebapopulaarne.

Veel üks suur muutus: kolisime abikaasaga pärast kakskümmend viis aastat samas kohas elamist uude elupaika. Ta ehitas mulle kõige armsama kirjanikumajakese, kuhu jääme senikauaks, kui meie põhimaja saab valmis.

Pole tähtis, kas pean neid muutusi positiivseks või negatiivseks, muutused on alati pingelised.

Nii on koju Harlequini kirjastusse tulemine sel muutuste ajal olnud mulle suureks lohutuseks. Need raamatud on nii mulle kui teile pakkunud rõõmsat pagendust. Need lood loovad maailma, kus headus ja korralikkus võidavad ja õnnelikud lõpud on alati garanteeritud. Need kinnitavad armastuse võimu ja ma olen tänulik, et saan seda maailma teiega jagada.

Parimate soovidega,

Cara

*Kyberile, mehele, kellele mu tütar on
kinkinud oma südame.*

Esimene peatükk

„Kes see on?“ sosistas Chelsea õhku ahmides.

Bree Evans heitis oma noorele assistendile tüdinud pilgu. „Lõpeta ära. Briifingul paluti meil kuulsusi mitte jõllitada. Meie osa kokkuleppes on pakkuda sel üritusel tootenäidiseid ja esitleda tootevalikut. Olla rangelt professionaalsed. Mitte jõllitada. Ei mingeid autogramme. Ei mingeid...“

Chelsea, kes polnud teadlik või ei hoolinud tõsisajast, et seab oma käitumisega ohtu Bree suure läbimurde, ei pööranud ülemusele vähimatki tähelepanu. Ta seisis tardunult, käes küpsisekarp, millele oli trükitud „Kookies – küpsised igaks elujuhtumiks. Armuampsud“. Bree vaatas tema eeskuju järgides läbi ukse kontserdihalli fuajesse, kus valmistuti ürituseks.

Oo ei.

„Kes see *on?*“ õhkas Chelsea uuesti.

Oo ei. Kas ta ütles seda valjusti?

Mees oli kõike seda, mida Bree nii hästi mäletas, ja enamgi veel. Ta polnud teda näinud, vähemalt mitte silmast silma, kuus aastat. Kuigi see ei tundunud olevat võimalik, oli tema *kohalolu* selle aja jooksul mitmekordistunud. Ta oli kaotanud igasuguse poisiliku saleduse ja tema võrratud näojooned olid saavutanud küpsuse. Tema tumepruunid juuksed, mis naise mälestustes olid metsikud, olid nüüd positsioonile kohaselt sündsalt lühikeseks põetud ja korralikult soengusse seatud.

„See on Brand Wallace,“ ütles Bree ettevaatlikult. Ta keeras selja uksele, millest mees parajasti läbi astus. Ta süda hakkas rinnus pekslema. Püha müristus. Ta peopesad tõmbusid niiskeks.

„Nagu filmist „Kartmatu“ välja karanud,“ õhkas Chelsea.

„See oli Mel Gibson,“ selgitas Bree kannatusriismeid kokku võttes. „Gibson *kehastas* William Wallace’it – ta *ei olnud* William Wallace.“

Sellegipoolest, kuigi tahtmatult, mõistis Bree, miks pani Brand tema noore assistendi mõtlema kartmatu- sest. Temas oli midagi, oli alati olnud – tema ülimalt väärikas ja enesekindel olek tõi silme ette sõdalase, mehe, kes oli oma jõus, julguses ja võimetes kindel.

Chelsea pea oli endiselt täiesti laiali. „Ma pole eales rabavamat meessoos esindajat näinud. Mitte kunagi.“

Kuigi Bree püüdis seda endale keelata, ei suutnud ta jätta veel üht pilku ukseavasse saatmata. Ta pidi Chelseaga nõustuma. Brand Wallace oli rabav meessoos esindaja!

Mees oli kahekordsete klaasidega uste ette pidama jäänud ning vaatas, pea viltu, Shelley Grove’i, gala „Stars Come Out at Night” korraldajat. Tegemist oli heategevusgalaga, mille eesmärk oli koguda raha lastehaiglale uue tiiva ehitamiseks.

Shelley käsi oli mugavalt Brandi käevangus ning ta naeratas mehele säravalt vastu. Mees oli teras, mille külge naised magnetina kleepusid.

Kuigi ruum hakkas täituma kuulsustega, kellest paljud olid Vancouveris – Põhja-Hollywoodis, nagu

seda kutsuti – filmide ja telesarjade võtetel, torkas ta nende kõigi seast silma.

Isegi maailma kõige säravamate inimeste keskel seistes oli temas midagi laetut. See särises sensuaalselt ja paeluvalt õhus tema ümber.

Tal oli seljas sportlik jakk, mille lõige, istuvus ja sobivus andsid aimu disaineritööst. See näitas tema õlgade laiust, tema võimukust. Valge särk – kahtlemata siidist – ja ei mingit lipsu. Särk oli seatud tumedatesse teksapükstesse, mis liibusid ümber ta tugevate reite.

Mees oli sama heas vormis ja lihaseline, sama vabaõhulembeline kui suviti Bree isa maastiku-kujundusettevõttes töötades.

Brandi kõrval nägi tema läheduses seisev äärmiselt kuulus näitleja väike ja väga-väga tavaline välja.

„Olen kindel, et tean, kes ta on,“ ütles Chelsea mõtlikult. „Olen teda kusagil näinud. „Uue ajastu sõdalased“? Ei, ma tean neid kõiki. Võib-olla see uus seriaal? Tead küll? Kus naine rändab ajas ja see võr-ratu mees...“

„Ta pole näitleja,“ ütles Bree. „Chelsea, palun pane küpsised välja. Ametliku alguseni on jäänud kaks-kümmend minutit ja ma...“

Mida ta pidi tegema? Lahkuma, loomulikult. Enne kui mees teda näeb.

„Aga ma tean, kes ta on,“ ütles Chelsea. „Olen selles kindel.“ Ta pöördus vastumeelselt küpsisekarpe tühjendama, seistes küljega, et saaks mehe poole kiigata.

„Sa võisid näha teda ajakirja City kaanel,“ ütles Bree. „Sellepärast on sul tunne, et tead, kes ta on. Kas sa paneksid rea „Saatanlikult dekadentlikke“ küpsiseid tootevaliku äärde?“

„Brand Wallace,“ kuulutas Chelsea liiga valjusti. „Miljardär! Sul on õigus! Ta oli tõesti City kaanel. Ma ei saanud ajalehekioskites seda võrratut nägu nägemata ringigi keerata!“

Bree heitis kiire pilgu ukseavasse. Mees oli kuulnud Chelsead oma nime hüüdmas – nagu teismelist, kes on märganud rokkstaarist iidolit. Ta heitis nende poole uudishimulikke pilke.

Bree ei tahtnud, et mees teda näeks. Eriti vastumeelne oli talle võimalus, et mees võib teda näha küpsiseäri vormiriietuses. Nad mõlemad Chelseaga kandsid vormirõivaid, Bree oli need disaininud ja Chelsea valmis õmmelnud. Täpselt kolm minutit tagasi oli ta olnud oma brändi turundamisstrateegia üle uhke.

Tema ettevõtte „Kookies“ müüs vana kooli küpsiseid, mida oli vürtsitatud väikese küksuga – ootamatute maitsenüanssidega – ja igasse küpsisesorti oli lisatud väike loits.

Ja nii kujutasid nende vormiriided omamoodi segu seksikast nõiast ja usaldusväärsest vanaemast. Neil mõlemal olid vanaemalikud prillid ees ja küpsisekujulised baretid peas, nende põlledel, mis olid seotud mustade miniseelikute ja lihtsate valgete särkide peale, olid trükitud fotod küpsistest, mis olid läbi tepitud, loomaks muljet kolmemõõtmelisusest. See kõik oli nii neetult *nunnu*.

Ja ometi ei tahtnud ta, et mees, keda ta isa oli veennud teda koolilõpuballil saatma, näeks teda armsana. Või naljakana. Päris kindlasti ei tahtnud ta, et mees näeks ta peas üüratut küpsist!

Tegelikult ei tahtnud ta üldse end Brand Wallace'ile näidata. Mees kuulus teise aega ja teise kohta. Aega, kui naine uskus veel maagiasse. Kohta, kus ta tundis, et tema maailm jääb alati turvaliseks.

Ta saatis veel ühe pilgu uste vahele. Mees vaatas endiselt nende poole – Bree nägi, et ta püüdis vestlustest Shelleyga kõrvale hiilida.

„Ta tuleb siia poole,“ ohkas Chelsea. „Kuidas mu juuksed välja näevad?“

Bree nägi silmanurgast Chelsead juukseid silme eest heitmas. Ta märkas ka, et nende taga, lauast vasakul, on avariiväljapääs. Mingil põhjusel oli tal korraga hädasti vaja siit pääseda. Ja pääseda ka põllest. Ja barettist. Eriti barettist.